

УДК 007 : 304 : 001

ДИФЕРЕНЦІАЦІЯ ПЛАГІАТУ В ЗМІ УКРАЇНИ ТА ЙОГО ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ

Олена Кузнецова

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Генерала Чупринки, 49, 79044 Львів, Україна.*

Для вдосконалення правового регулювання інтелектуальної власності автор диференціює плагіат в ЗМІ України за ознаками: повноти використання, змінювання, присвоєння чужого контенту, рекомендує доповнити окремі статті Цивільного кодексу України, розкриває механізм підготовки до захисту від плагіату в суді.

Ключові слова: плагіат у ЗМІ, републікація, реплікація, рерайт, компіляція, адаптація, плагіат-переклад, правове регулювання.

Поняття плагіату в ЗМІ, актуальність, значення проблеми

Плагіат в ЗМІ як присвоєння авторства чужого контенту, свідоме зумисне використання чужих текстових, зображувальних, аудіо, аудіовізуальних, відеоматеріалів, або уривків, фрагментів, абзаців, речень – це крадіжка чужої інтелектуальної праці. І хоча за ст.442 п.3 Цивільного кодексу України „Ніхто не має права опублікувати твір без згоди автора, крім випадків, встановлених цим Кодексом та іншим законом”, відповідно до ст.443 п. 1 „Використання твору здійснюється лише за згодою автора, крім випадків правомірного використання твору без такої згоди, встановлених цим Кодексом та іншим законом», традиційні й нові засоби масової інформації постійно вдаються до плагіату. Завдяки комп'ютерним технологіям, Інтернету використати чужий матеріал у традиційному чи мережевому ЗМІ – легко і швидко.

Незаконний передрук у пресі, Інтернет-ЗМІ без посилання на автора і джерело, або копіювання чужого текстового матеріалу й підписування своїм прізвищем, компонування свого матеріалу з чужого, запозичення чужого фото, зображення, графіки, аудіо, відео, привабливого, успішного дизайну ЗМІ, медійного проекту, програми стало звичним явищем, справжньою хворобою сучасної журналістики.

І хвилюють проблеми плагіату в ЗМІ як захист інтелектуальної власності не тільки тих авторів, у кого запозичують контент, а й редакції, громадські журналістські організації, соціум, адже Україна, приєднавшись 2001 р. до Договору Всесвітньої організації інтелектуальної власності «Про

авторське право», зобов'язалася забезпечити ефективну правову охорону авторським творам.

Як законно використати чужий матеріал, яке обнародування в мас-медіа – незаконне? Повністю відповісти на ці запитання можна лише вивчивши й осмисливши види, особливості плагіату в ЗМІ, чинне національне законодавство.

Щоб диференціювати плагіат в ЗМІ України, осмислити кожний його різновид, що вимагає особливого запобігання, правового регулювання, спочатку варто різнобічно осмислити поняття плагіату в мас-медіа.

Плагіатом в ЗМІ є все те, що автором або носієм авторських прав не дозволено і законом заборонено вільно обнародувати й використовувати в пресі, на радіо, телебаченні, інформативах, Інтернет-ЗМІ. Закон України „Про авторське право і суміжні права” дозволяє без дозволу автора такі форми фіксації чужого тексту: **текстові, звукові, відео-цитати, короткі уривки, ілюстрації**, цитати в огляді преси, включені до програм мовлення з посиланням на автора й джерело запозичення. Отже в пресі єдиний жанр, в якому частково можна використати чужий контент – це огляд преси, на радіо і телебаченні – будь-який жанр.

Плагіатом є навіть часткове використання (речення, абзац) без зазначення імені автора й джерела запозичення. Не називання автора, джерела інформації є обманом аудиторії, суспільства, адже поширюється неточна, неповна, недостовірна інформація, що є порушенням етичних принципів журналістської етики: правдивості, чесності, й може дезорієнтувати людей, призвести до непорозумінь, скарг.

Все це зумовлює **актуальність, значення** піднятої проблеми, необхідність її теоретичного осмислення для практичного: врегулювання відносин між виробниками контенту й тими, хто його використовує в своїх інтересах.

Проблема диференціації плагіату в мас-медіа потребує **комплексного підходу** в науковому дослідженні. **З метою** забезпечення авторських і суміжних прав, запобігання й регулювання плагіату в ЗМІ України, спробуємо виконати такі **завдання**:

- 1) здійснити поділ плагіату в мас-медіа на види та підвиди за відкритістю, обсягом, присвоєнням інтелектуальної власності;
- 2) з'ясувати правові норми, що регулюють використання контенту в ЗМІ та упущення в них щодо плагіату;
- 3) виробити пропозиції для законодавців, які будуть розробляти й приймати нові закони чи вносити зміни, доповнення до чинних законів, кодексів України щодо плагіату в ЗМІ.

Об'єктом нашого дослідження стали: 1) українські газетні й журнальні видання, Інтернет-ЗМІ України; 2) наукові праці, дотичні до теми дослідження А. Серго, В. Наумова, А. Данилюка, В. Монахова, К.Афанасьєвої, О.Герман та інших дослідників; 3) українське законодавство щодо плагіату.

Предмет дослідження – диференціація плагіату в ЗМІ України та його регулювання.

Види плагіату в ЗМІ

За відкритістю в ЗМІ України виявлено яскраво виражений, **відкритий** плагіат і **прихований** або невидимий плагіат.

Прихований або невидимий плагіат можна диференціювати за *обсягом* використання чужого матеріалу: 1) **неопрацьований** (але опублікований без дозволу автора або посилання на джерело: **републікація, реплікація**); 2) **опрацьований** (зроблені без дозволу автора переклад, скорочення, адаптація, аранжування, рерайт), 3) **смісловий** (коли лишається лише оригінальна сутність авторського контенту, яку він вперше розкрив).

Повторне, третє, ...надцяте обнародування в іншому ЗМІ чужої статті за справжнім підписом автора й посиланням на джерело – інше ЗМІ, ще називають **републікацією**. Анатолій Марущак у статті „Як не стати плагіатором?” розповідає про передрук своєї статті „Проведення перевірок суб’єктів медійної сфери: нове законодавство” з сайту „Телекритики” на сайті Спільки кабельного телебачення від 14 лютого 2008 року без дозволу автора статті як про правопорушення. На це в коментарях йому нагадують про пункт третій частини першої ст. 21 Закону України "Про авторське право і суміжні права": "Вільне використання твору із зазначенням імені автора без згоди автора (чи іншої особи, яка має авторське право), але з обов'язковим зазначенням імені автора і джерела запозичення, допускається: 3) відтворення у пресі, публічне виконання чи публічне сповіщення попередньо опублікованих у газетах або журналах статей з поточних економічних, політичних, релігійних та соціальних питань чи публічно сповіщених творів такого ж характеру у випадках, коли право на таке відтворення, публічне сповіщення або інше публічне повідомлення спеціально не заборонено автором;" Матеріал на правознавчі теми не відноситься до поточних названих вище, отже є правопорушення.

Крім текстових матеріалів републікують фото, малюнки, графіки, схеми, відеограми, звукограми та інше.

Відкритий плагіат в сучасних мас-медіа України можна диференціювати на: **повний** (коли запозичений весь текст); **частковий** (присвоєно речення, абзац, період). До прикладу, про повний плагіат пише „Українська газета плюс” № 45(185) від 18-31 грудня 2008 р. в матеріалі „Вчені благословили плагіат” <http://ukrgazeta.plus.org.ua/article.php?ida=330> Андрій Хомутенко в № 4 журналу „Народна творчість та етнографія” надрукував як свою статтю Лідії Казар „Фольклористична діяльність Бориса Грінченка”, що була вже опублікована в цьому журналі 1996 року, №2-3, с.2-10, змінивши лише одне слово у заголовку. Замість фольклористична написав фольклорно-етнографічна.

Повний плагіат легко виявити й довести, зробивши звичайне порівняння, без спеціальної експертизи, незалежно чи це текстовий чи інший контент, як наприклад, плагіат дизайну. На сайті <http://www.odessaglobe.com/novosti/2989/> розповідається, що Антимонопольний комітет України оштрафував на 9 тис.грн. приватного підприємця за плагіат дизайну журналу „Мир квартир” та ”Мир квартир Одесса” газетою „Мир квартир-юг”: „Комітет встановив, що загальна художня композиція, фоновий колір титульного аркушу і домінуюча назва є імітацією зовнішнього оформлення „Мир квартир” та „Мир квартир Одесса” ТОВ „ИА Автоцентр” (м.Київ), що має пріоритет в його використанні”.

Кожний різновид контенту потребує уточнення в законах, Цивільному,

Кримінальному та інших кодексах України.

«Телекритика» 17 лютого 2009 року в матеріалі „Обозреватель” припинив співпрацю з журналісткою через плагіат” <http://telekritika.ua/news/2009-02-17/43865> повідомляє про частковий плагіат „Ловушки бедности”, що був раніше опублікований під цим же заголовком 12 лютого 2009 року в № 8 журналу „Русский репортер” спецкором Юлією Вишневецькою. Плагіаторка змінила лише російські прізвища і географічні назви на українські.

Ще одним видом прихованого плагіату в Інтернет-ЗМІ є **реплікація**. За Вікіпедією, реплікація - „це процес копіювання даних з одного джерела на багаті інших і навпаки”, свого роду „тиражування” чужого контенту без дозволу автора. Добре, якщо матеріал реплікують перевірений, адже зміни, помилки, що зроблені з тих чи інших причин в одному ЗМІ, можуть бути розповсюджені на інших, що породжує дезінформацію.

Вдаються журналісти й до так званих творчих переробок раніше опублікованих чужих творів без дозволу автора, а саме до **адаптації, аранжування, рерайту, творчого чи дослівного перекладу**, що є різновидом прихованого плагіату. В українських ЗМІ можна знайти переклади з російських, англійських, німецьких, французьких, польських та інших іноземних ЗМІ, на які ніхто ніколи дозволу не давав. Плагіату-перекладу присвячений у „Телекритиці” матеріал Мар’яни Закусило „Передрук без права попередження” від 1 липня 2009 року: „У передостанньому числі журналу «Топ 10», що входить до «Київського медіахолдингу» – неформального об’єднання муніципальних та комерційних ЗМІ, підконтрольних меру Києва Леоніду Черновецькому, - вийшло інтерв’ю Мішеля Гондрі Максу Еврі - журналістові інтернет-видання ComingSoon.net з припискою «Спеціально для Топ 10». «Оскільки за інтерв’ю із заморськими людьми ми слідкуємо - що де з’явилося і що можна купити, то дуже часто знаходимо в "Топ 10" переклад вже опублікованих в когось на сайті інтерв’ю», – здивувалася старший редактор журналу «Афіша» Марія Хрущак.

ТК поцікавилася в ComingSoon.net, чи питав «Топ 10» у них дозволу на передрук інтерв’ю Мішеля Гондрі авторства Макса Еврі. Відповідь надійшла від головного редактора Мірко Парлевліта (Mirko Parlevliet): «Ні, ми не давали дозволу. Дякую, що попередили».

Прихованим плагіатом є ще одна творча переробка матеріалу – **адаптація** без дозволу автора – скорочення й спрощення тексту для малопідготованих читачів, що іноді примітивізує й спотворює текст. Людмила Гордеева у матеріалі „Плагіат по-житомерськи” від 9 лютого 2009 року розповідає, як сайт „Журнал Житомира” 24 грудня 2008 року розмістив її перекручені й анонімні матеріали, що спочатку були опубліковані в газеті, а згодом на порталі „Русской общины Украины”. <http://russian.org.ua/material.php?id=11604241>

Поширеною формою прихованого плагіату є **рерайт**, коли журналіст до чужого матеріалу без дозволу автора додає додаткову інформацію, переробляє раніше обнародований матеріал, замінюючи слова, вирази, щоб не впізнали чужий текст. У рерайті ключові, суттєві слова лишаються нерухомими. Рерайтери змінюють форму тексту, а суть інформації, в кращому випадку,

можуть лишити без змін.

До **сміслового** плагіату можна віднести **компіляцію**. Ст.2 Закону України „Про розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних” розглядає компіляцію даних як „сукупність творів, даних або будь-якої іншої незалежної інформації в довільній формі, у тому числі електронній, підбір і розташування складових частин якої та її упорядкування є результатом творчої праці, складові частини якої є доступними індивідуально і можуть бути знайдені за допомогою спеціальної пошукової системи на основі електронних засобів (комп'ютера) чи інших засобів.”

Про переклад чужого тексту без дозволу автора, його **компіляцію** пише Н. Владзимерський на сайті газети „Слава Севастополя on-line” http://www.slava.sebastopol.ua/?cnt=staty_show&yr=2008&mnt=6&day=13&id=16360: „Редактор газети "Дзвін Севастополя" в № 4 - 6, квітень-червень 2008 р. Точніше, це не переклад, а швидше плагіат, тому що моя замітка "Хто порушує російський звичай?", опублікована 14 березня ц.р. в "Славе Севастополя +", названа інакше й підписана тепер Володимиром Проценком, чільником партії КУН у Севастополі”.

Смісловим плагіатом є **редагування без дозволу** – смислова, стилістична, граматична правка й скорочення чужого матеріалу.

Плагіат в ЗМІ можна також диференціювати за *присвоєнням авторства*: **псевдоавторський** (коли матеріал підписаний іншим прізвищем); **псевдоредакційний** (матеріал не підписаний, анонімний або підписаний псевдонімом, криптонімом. За такий плагіат відповідальність несе редакція, яка вдалася до плагіату.

Правове регулювання плагіату в ЗМІ

Хоча захист інтелектуальної власності, зокрема, авторського права, порушеного в ЗМІ, гарантують ст.54 і ст. 41 Конституції України, Закон України „Про авторське право та суміжні права”, судовий захист здійснюється за ст. 512 „Кодексу України про адміністративні правопорушення”, ст. 433-456 Цивільного кодексу України, що стосуються авторського права, ст. 176 Кримінального кодексу України .

Незаконне використання об'єкта права інтелектуальної власності, привласнення авторства або інше умисне порушення права інтелектуальної власності за ст. 512 „Кодексу України про адміністративні правопорушення” тягне за собою накладення штрафу від десяти до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією незаконно виготовленої продукції, обладнання і матеріалів, які призначені для її виготовлення.

За ст. 442, п. 1 Цивільного кодексу України твір „вважається опублікованим (випущеним у світ), якщо він будь-яким способом повідомлений невизначеному колу осіб, у тому числі виданий, публічно виконаний, публічно показаний, переданий по радіо чи телебаченню, відображений у загальнодоступних електронних системах інформації.”

Правомірно використати весь твір можна лише за умови згоди автора. Без дозволу автора можна твір цитувати, ілюструвати в будь-яких ЗМІ, зазначивши джерело запозичення (традиційне чи Інтернет-ЗМІ) та імена авторів.

Часто порушується ст. 429 Цивільного кодексу України, згідно з якою, якщо матеріал створений у зв'язку з виконанням трудового договору, то необхідно отримати згоду автора та юридичної або фізичної особи, де або у якій він працює, яким спільно належить майнове право інтелектуальної власності на створений об'єкт. Керуючись цією статтею, треба просити згоду на використання матеріалу не тільки в автора, а й у редакції, що першою обнародувала матеріал. Але звідки журналістам інших ЗМІ знати в якому Інтернет-ЗМІ обнародований матеріал вперше? Не знає журналіст Інтернет-ЗМІ й про трудові договори, угоди автора й редакції ЗМІ. Отже годилося б, перш ніж використовувати чужий контекст, зателефонувати до редакції й отримати згоду редакції та автора.

Крім того, плагіат є кримінальним злочином. За ст. 176 Кримінального Кодексу України плагіат є порушенням інтелектуальної власності, зокрема, авторського права і суміжних прав. Відповідно, "незаконне відтворення, розповсюдження творів науки, літератури і мистецтва, комп'ютерних програм і баз даних, а так само незаконне відтворення, розповсюдження виконань, фонограм, відеограм і програм мовлення, їх незаконне тиражування та розповсюдження на аудіо- та відеокасетах, дисках, дискетах, інших носіях інформації, або інше умисне порушення авторського права і суміжних прав, якщо це завдало матеріальної шкоди у значному розмірі, - караються штрафом від двохсот до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, відеограм, програм мовлення та знарядь і матеріалів, які спеціально використовувались для їх виготовлення".

Якщо плагіат вчинено повторно, або за попередньою змовою групою осіб, або він завдав матеріальної шкоди у великому розмірі, то такі дії караються штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на строк від двох до п'яти років, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, відеограм, програм мовлення та знарядь і матеріалів, які спеціально використовувались для їх виготовлення. Солідніші штрафи передбачає пункт 3 цієї статті, якщо плагіат вчинено неодноразово службовою особою (а журналісти такими є) з використанням службового становища або організованою групою (якщо редактор бачив і змовчав, випусковий бачив і змовчав, або якщо вони завдали матеріальної шкоди в особливо великому розмірі). Такі дії караються штрафом від двох тисяч до трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавленням волі на строк від трьох до шести років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років або без такого та з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, відеограм, програм мовлення та знарядь і матеріалів, які спеціально використовувались для їх виготовлення.

У ст. 176 та 177 Кримінального кодексу України матеріальна шкода вважається завданою в *значному розмірі*, якщо її розмір у двадцять і більше

разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян, у великому розмірі – якщо її розмір у двісті і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян, а завданою в особливо великому розмірі – якщо її розмір у тисячу і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян.

Для провадження справи про плагіат в суді необхідні документальні докази, які позивач має сам подати разом із заявою. Проблемаю є нотаріально завіреним документ про плагіат в Інтернет-ЗМІ.

Механізм правостосунків щодо плагіату, перенесений із офлайна, мало дієздатний щодо Інтернет-ЗМІ. Необхідні окремі статті, окремі закони щодо захисту авторських і суміжних прав в Інтернет-ЗМІ.

На нашу думку, до Цивільного кодексу треба додати статті про суб'єктів відповідальності за плагіат в Інтернет-ЗМІ: не тільки копіпастерів, а й випускових редакторів, літредакторів, журналістів, керівників, які формують редакційну політику дозволених плагіату. Варто розробити в законі механізм нарахування відшкодування матеріальних збитків, до яких включити втрачену вигоду від реклами, платний збір інформації для контенту, вартість підготовки того чи іншого жанру, обсягу матеріалу, затраченого робочого часу на його підготовку, додатковий гонорар автору за використання його матеріалу в іншому ЗМІ, доплату авторові за оперативність, сенсаційність та особливі способи здобуття й фіксації матеріалу.

Запобігання та поновлення порушених плагіатором прав

Для відновлення своїх інтелектуальних прав автор має мати документальне підтвердження плагіату. Легко виявити, довести відкритий повний, частковий плагіат в ЗМІ, де речення або абзаци подані без змін, а також плагіат-переклад, плагіат-реплікацію. Висновку спеціальної експертизи потребує прихований плагіат: адаптація, аранжування, а також смисловий плагіат: компіляція, рерайт.

Також легко взяти номер газетного чи журнального видання з плагіатом для доказу в суді. Складніше зафіксувати плагіат на радіо, телебаченні, в Інтернет-ЗМІ. Якщо традиційні радіо, телебачення мають свої сайти, де повторюють плагіат, то плагіат можна сфотографувати на екрані комп'ютера фото- чи відеокамерою, яка має можливість фіксації дати та часу зйомки, або зробити роздрук екрану (print screen) Ці відбитки є документальним доказом, якщо вони завірені нотаріально.

Плагіат в Інтернет-ЗМІ також можна зафіксувати на фото-, відеокамеру в присутності нотаріуса, скласти про це протокол і обов'язково завірити його нотаріально. Витрати на нотаріуса варто включити у майнові збитки за плагіат.

Далі автор ЗМІ стоїть перед вибором. У демократичній державі завжди є кілька шляхів поновлення авторських прав, що можна поділяти на два види: державне й саморегулювання.

Прогресивнішим, швидшим вважається саморегулювання (індивідуальне: авторське, редакторське, власне журналістське; колективне: редакційне, корпоративне). Державне регулювання плагіату – це **судове** регулювання.

Зафіксувавши факт плагіату на папері, автор має попередити редакцію газети, журналу, теле-, радіо-, Інтернет-ЗМІ про незаконне використання

контенту, вимагати зняти матеріал із сайту, та виплатити автору гонорар та компенсувати моральну шкоду. Матеріал знімають із сайту швидко, але не поспішають виплачувати матеріальні збитки.

Коли з сайту традиційного чи Інтернет-ЗМІ не погоджуються зняти плагіат, реально автор може розв'язати цю проблему тільки в суді. В позові до суду варто вимагати відновлення порушених авторських прав, відшкодування матеріальних збитків і моральної шкоди. І немає значення, мають вигоду з цього традиційні чи віртуальні ЗМІ чи ні, вони, за законом, мають нести матеріальну й моральну відповідальність. За судочинство, послуги адвокатів, матеріальні збитки, моральне відшкодування заплатити винна сторона.

Звісно, правопорушення вигідніше попередити, ніж потім регулювати. Редакції традиційних ЗМІ, що мають свої сайти, Інтернет-ЗМІ, щоб захиститися від плагіату, републікації, рерайту будь-якого контенту, обов'язково мають ставити дату і час виставлення матеріалу на сайті.

На жаль, в редакціях ЗМІ ще не використовують всі засоби саморегулювання плагіату. Відсутні редакційні кодекси етики, що містили б пункти про заборону плагіату. Мало в редакціях контрактів журналістів, де передбачено серйозну відповідальність за плагіат аж до звільнення з роботи.

В редакціях можна використати комп'ютерний спосіб пошуку плагіату в Інтернет-ЗМІ та Інтернет-варіантах традиційних мас-медіа. Успішно відслідковують плагіат програма „Плагіат-Інформ”, а також сервіси CopеSсаpe.com; Thenticate, Turnitin, PlagarismDetect, Антиплагіат, Detector.

Можна шукати плагіат за допомогою пошуковиків, наприклад Google. Автор, ввівши окремі фрази чи словосполучення зі свого тексту в пошуковик, може виявити сайти, що використовують його текст. У редакціях варто запровадити обов'язкову перевірку матеріалу на плагіат перед тим, як публікувати його в ЗМІ.

Сьогодні все більше й більше авторів та редакцій починають нагадувати про свої законні майнові права на інтелектуальну власність – запозичений контент, й вимагати гонорару. Ось як у матеріалі „Журналістка з Кам'янець-Подільського звинувачує «Поступ» у плагіаті” Західно-інформаційна корпорація (ЗІК) <http://zik.com.ua/ua/news/2005/07/28/15278> пише про те, що кілька років львівська газета "Поступ" використовувала фото з сайту Ірини Пустиннікової, не вказуючи їх джерела та автора. «Абзаци, переписані зі сторінок сайту, «Поступ» без змін вставляв у свої краєзнавчі статті. Вони були підписані іменем Д.Свідник (псевдо заступника редактора «Поступу» І.Мельника). Нарешті дійшло до плагіатної публікації повного тексту статті І.Пустиннікової за підписом журналіста "Поступу" В.Концевича. Текст І.Пустиннікової за рік до плагіату "Поступу" публікувався в журналі "Карпати. Туризм. Відпочинок". У схожому варіанті її опублікував часопис "І"».

Журналістика є різновидом літературної творчості. Отже за ст. 448 п. 1 Цивільного Кодексу України автор ЗМІ має невідчужуване право на одержання гонорару за плагіат. Крім того, журналісти можуть цілком вмотивовано **вимагати морального відшкодування** в суді, коли плагіатори ображають автора й не хочуть просити пробачення.

Законне використання чужого контенту має стати нормою традиційних та Інтернет-ЗМІ. Автори, редакції від цього тільки виграють. Їм більше будуть довіряти читачі і рекламодавці.

Список використаної літератури

1. «Обозреватель» припинив співпрацю з журналісткою через плагіат»[Електронний ресурс]// «Телекритика». – 17 лют.,2009 . – Режим доступу: <http://telekritika.ua/news/2009-02-17/>
2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003: чинний(редакція від 18.10.2006)//Відомості Верховної Ради України. – К., 20С.
3. Кримінальний Кодекс України від 05.04.2001:чинний (остання редакція від 12.10.2006//Відомості Верховної Ради України. – К., 10С.

**DIFFERENTIATION OF PLAGIARISM IN THE MEDIA IN
UKRAINE AND ITS LEGAL REGULATION**

Olena Kuznetsova

*Ivan Franko National University in Lviv,
Ukrainian Press Studies Department,
Generala Chyprynky str., 49/402, 79000 Lviv, Ukraine
e-mail: e.kuznetsova@bk.ru*

The author differentiates the plagiarism in Ukrainian mass media by completeness of usage, changing and appropriation of the other's content in order to improve the legal regulation of intellectual property, gives recommendations to add some articles of the Civil Code of Ukraine, discloses the mechanism of preparation to defend from plagiarism in court.

Keywords: plagiarism in mass media, reprint, replication, rewriting, compilation, adaptation, plagiarism-translation, legal regulation.

**ДИФФЕРЕНЦИАЦИЯ ПЛАГИАТА В СМИ УКРАИНЫ И ЕГО
ПРАВОВОЕ РЕГУЛИРОВАНИЕ**

Елена Кузнецова

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
ул. Генерала Чупрынки, 49, 790446 Львов, Украина*

Для совершенствования правового регулирования интеллектуальной собственности автор дифференцирует плагиат в СМИ Украины по признакам: полноты использования, изменения, присвоения чужого контента, рекомендует дополнить отдельные статьи Гражданского кодекса Украины, раскрывает механизм подготовки к защите от плагиата в суде.

Ключевые слова: плагиат в СМИ, републикация, репликация, рерайт, компиляция, адаптация, плагиат-перевод, правовое регулирование.

Стаття надіслана до редколегії 23.12.11

Прийнята до друку 10.01.12